

Kalundborg den 10. januar 2011

Til
Folketingets Retsudvalg

Som tidligere lovet fremsendes hermed mine oplevelser som bistandsværge for 8 af de ca. 40 indsatte herhjemme, der har en forvarringsdom. De fleste af disse sidder i Herstedvester, få i Østjyllands Statsfængsel i Horsens, enkelte i Vridsløselille og Politigården i København.

Når jeg synes, at det er vigtigt at gøre Retsudvalget opmærksom på de problematikker, som denne gruppe møder i hverdagen, er det selvfølgelig fordi, at jeg selv oplever, ved mine mange besøg hos dem, at der INTET sker i deres hverdag med hensyn til behandling og resocialisering.

Gruppen består af nogle, som betegnes som ” pædofile ” og andre, som er dømt for vold mv.

Både i forbindelse med revisionen af psykiatriloven, men også ved al anden lovgivning, er der sat fokus på patienternes/ klienternes dagligdag, deres medvirken til egen behandling samt af RETSSIKKERHEDEN for både almenpsykiatriske patienter og Retspsykiatriske klienter.

Dette skal selvfølgelig afspejle, at vi lever i et demokratisk Retssamfund.

Ser vi på gruppen af forvarringsdømte, er det min klare opfattelse, at vi her har en gruppe, som af gode grunde føler sig totalt overladt til en hverdag, hvor der IKKE sker behandling, INGEN (næsten) form for resocialisering. Der sker næsten intet i deres hverdag. De giver alle udtryk for, at de blot føler, at de bliver ” opbevaret ” til en dag, hvor de skal ud blandt os ” almindelige ” mennesker igen uden at være ”behandlet ” for de ” problemer ”, som gjorde, at de har fået en forvarringsdom.

Ser vi på gruppen af pædofile, står der i loven, at her skal man prøve forskellige behandlingsformer og som en sidste udvej tilbyde ” kønsdrifthæmmende ” medicin.

Alle, som jeg har kendskab til fra denne gruppe, fortæller mig, at de behandlingstilbud, som skulle ligge forud for tilbuddet om kønsdrifthæmmende medicin springes over og at man går direkte til det ultimative tilbud om KØNSDRIFTHÆMMENDE medicin.

Så længe man nægter at tage medicinen, lukkes man ikke ud. Der gives flere begrundelser fra de dømte til, at man ikke ønsker at tage medicinen. Det, som jeg oftest hører som begrundelse, er, at der findes meget lidt viden om bivirkninger af medicinen.

På Herstedvester har flere, som har taget medicinen, haft forskellige helbredsproblemer som hjerneblødning – hjerte/karproblemer mv.

Jeg har undsatte fra denne gruppe, som har siddet fra 7 – 15 år. Her har den, som har siddet i 15 år lige fået at vide, at hvis han vil ud hedder et medicin – medicin – medicin ellers vil udsigten til at komme ud være forsvindende lille. Han giver selv udtryk for, at han blot får lov til at sidde og ”rådne op”.

Mange af disse dømte giver udtryk for, at de kunne lige så godt blive stillet op ad en mur og lade sig skyde.

Uden at forholde mig til de enkeltes forbrydelser, oplever jeg en opgivelse – en manglende tro på, at vi lever i et Retssamfund. De indsatte føler sig ”fuldstændig” glemt og at samfundet er totalt ligeglade med dem.

Alle andre steder i retssystemet (bortset fra efterforskningsmæssige tiltag) kan den tiltalte el. dømte få lov til at se præmisserne, der ligger til grund for dommen.

Når det gælder denne gruppe, kan man med loven i hånden foretage flere ting mod den indsatte uden at begrunde hvorfor. (eksempler: sætte den indsatte i forskellige former for isolation – nægte fællesskab med andre indsatte osv.)

Jeg vedlægger en sag fra en af mine klienter, der klart viser ovenstående.

Selv om det her drejer sig om MENNESKER, der har begået voldsomme forbrydelser, mener jeg ikke, at vi i et retssamfund kan være bekendt at foretage handlinger over for disse mennesker, uden at forklare hvorfor handlingerne foretages.

Jeg går ud fra, at Retsudvalget er enig med mig i, at trods forbrydelserne er det stadig mennesker i et retssamfund, som vi har med at gøre. Mennesker, som på et eller andet tidspunkt skal tilbage til det vi kalder det ” normale samfund ”.

Det er ikke en speciel ” dyrerace ” (selv om nogen måske synes dette) vi har med at gøre, men trods alt mennesker af kød og blod som du og jeg.

De har krav på nogle basale menneskelige rettigheder og handlinger på trods af deres situation.

Retsudvalget bør undersøge forholdene for denne lille gruppe, som har fået samfundets værste straf (mange mordere og andre får en ”mildere” straf med fastsættelse af antal år.), nemlig den TIDSUBESTEMTE.

Jeg deltager gerne med mine erfaringer og oplevelser af 8 fra denne gruppe.

I det sidste nummer af bladet Kriminalforsorgen har Justitsminister Lars Barfoed en artikel om vigtigheden af at ” forebygge tilbagefald af ny kriminalitet ”.

Vi skal ” ruste ” og understøtte de indsatte til et liv uden for den kriminelle løbebane udtaler minister videre.

Uddannelses tilbuddene skal styrkes og mentorordningerne skal udvides udtaler justitsministeren videre.

Sluttelig skal der sættes fokus på selve løsladelsen.

Alle de ting, som ministeren her omtaler er jo gode og rigtige ting, men intet af dette sker i relation til de forvarringsdømte.

Hvis de når det, har jeg bedt to fra denne gruppe selv beskrive deres situation.

For at Justitsministeren kan være så godt ” klædt på ” som muligt til den fremtidige debat på dette meget vigtige område, bliver der aftalt et møde mellem ham og undertegnede, så de her medsendte kommentarer kan uddybes.

Sluttelig føler jeg virkelig, at vores behandling af disse mennesker er en skamplet på vores Retsopfattelse og Retssystem.

Med venlig hilsen

Ole Kølle

Bilag: Justitsministerens artikel i Kriminalforsorgen.

Sagen fra en af mine klienter.

Måske skrivelser fra et par af de indsatte.

